

съ каквито и съ колкото е располагалъ тогава святогорският метохъ въ Карлово.

Прислушникътъ посѣщавалъ нередовно общинското училище: 15-годишниятъ Василъ е билъ повечето „Святогорски просякъ“, отколкото ученикъ при Карловското „класно училище“. Причината на това е била, че *исповѣдникътъ* въ обиколките си по селата е водилъ съ себе си и „прислушникътъ“, за да му помага въ *просията*.

Еромонахъ Хаджи Василъ, самъ възпитанъ и отхраненъ въ деспотизмъ, пиетизмъ и аскетизмъ, искалъ е да прѣкара прѣзъ същото менгеме и сестриника си. Яткниятъ като абаносъ, легкиятъ като пеперуда, пѣргавиятъ като сърна юноша билъ затворенъ въ тесниятъ „кафесъ“ на деспотизма, пиетизма и лицемерниятъ аскетизмъ. Разбира се, природата и възрастта на възпитаника често пкти съ се противили на деспотизма, но камшикътъ на *недагога дресйоръ* е усмирявалъ *лгвчето* на Гина Кунчева. — „Искамъ човѣкъ да станешъ, а не *хаймана*! Уйка ти Хаджи Василъ, видишъ ли го?! до като стане *исповѣдникъ*, изѣлъ е хиляда оки далкъ! Ти си се мѣтналъ на Кара Ивана, мой баща, твой дѣда, а въ нашия джиясъ нѣма „капасъзи“: всички съ почтени и благочестиви християни. Нѣма да оставя синътъ на Гина Кунчева да стане *карловски чанкъзлия*!“ Постоянно така е натаквалъ *исповѣдникътъ* на своя прислушникъ, когато *последниятъ* си е позволявалъ нѣкои най-невинни волности — постоянно му е натаквалъ, а малкото, слабо още на умъ и юмрукъ *лгвче*, опудило очи, мигало съ клепачи, свивало се на двѣ прѣдъ строгото лице на уйка си и съ нѣкакво си вътрѣшно рѣмжение влизало въ „кафеза“ на своя святогорски *дресйоръ-недагога*.

Еромонахъ Хаджи Василъ не билъ хубавецъ, но билъ пръвъ черковенъ пѣвецъ въ пловдивския окръгъ. По ржстъ, по лице и по гласъ, Василъ Левски се мѣтналъ на уйка си. Тая игра по закона за наслѣдствен-

0013/90

